

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/51/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414010075
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1414010075.6

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného A. E., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. o odvolaní okresnej prokuratúry proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 13.01.2016 sp. zn. 2T/23/2014, na verejnom zasadnutí konanom 12. januára 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresnej prokuratúry sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 13.01.2016 sp. zn. 2T/23/2014 bol obžalovaný A. E. podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokuratúry Okresnej prokuratúry Bratislava IV z 28.02.2014 sp. zn. 1 Pv 59/13/1104, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 17.01.2013 približne o 18.30 hod. spolu s ďalšou doposiaľ nestotožnenou osobou doposiaľ nezisteným spôsobom vnikol do rodinného domu na ulici Č. J. Č.. XXX v I., ktorý užíva poškodená W. U., nar. XX.XX.XXXX, doposiaľ nestotožnená osoba poškodenú v spálni rodinného domu chytila oboma rukami zozadu okolo pŕs, keď poškodená začala kričať, doposiaľ nestotožnená osoba jej rukou zakryla ústa, následne obžalovaný A. E. poškodenej zaviazal zápästia oboch rúk, zalepil ústa lepiacou páskou a odviezol ju do kúpeľne, kde ju posadil na toaletu a tu ju opakovane udieral rukou do lícovej časti tváre a požadoval od poškodenej hotovosť so slovami „kde máte peníze, kde sú peníze“, pričom potom, ako mu poškodená oznámila, že peníaze nemá, tak jej obžalovaný A. E. dal facku, z prsta pravej ruky stiahol poškodenej prsteň zo žltého kovu so zaírom v hodnote 150,- Euro a z uší si stiahla náušnice slzovitého tvaru zo žltého kovu v hodnote 130,- Euro s tým, že mu ich odovzdala, ruky jej spútal uterákom a obväzom ju pripútal k radiátoru a spolu s doposiaľ nestotožnenou osobou prehľadali interiér rodinného domu, z ktorého odcudzili štyri kusy náramkové hodinky neznámej značky spolu v hodnote 210,- Euro, kabelku čiernej farby v hodnote 50,- Euro, hotovosť vo výške 150,- Euro, dlžobný úpis K.X. M. na sumu najmenej 13.000,- Euro, čím týmto svojim konaním spôsobil poškodenej W. U. škodu vo výške 690,- Euro, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. bola poškodená W. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., Č. J. Č.. XXXX/XX odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku okresná prokuratúra podala odvolanie v zákonnej lehote. V písomných dôvodoch svojho odvolania sa domáhala, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolateľka ďalej uviedla, že s hodnotením dôkazov súdom prvého stupňa sa nemohla v žiadnom prípade stotožniť. Podľa jej názoru, okresný súd dospel k oslobodzujúcemu rozsudku na základe hodnotenia dôkazov odporujúcemu ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por., pretože náležite nevyhodnotil dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného a ktoré boli rozhodujúce pre náležité ustálenie skutkového stavu veci a zabezpečené

dôkazy nevyhodnotil komplexne vo vzájomných súvislostiach. Rozhodujúcim usvedčujúcim dôkazným prostriedkom preukazujúcim, že obžalovaný spáchal skutok, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba, je rekognícia podľa hlasu vykonaná s poškodenou W. U., pri ktorej jednoznačne a s úplnou istotou opoznala obžalovaného ako páchatela skutku. Nebola zistená žiadna konkrétna okolnosť, ktorá by spochybňovala rekogníciu vykonanú s poškodenou a výpoveď poškodenej. Odvolateľka bola presvedčená o tom, že rekogníciu vykonanú podľa hlasu nemožno automaticky a všeobecne považovať ako dôkaz nepostačujúci na uznanie viny páchatela. Výsledky rekognície predstavujú priamy dôkaz a takýto dôkaz je potrebné hodnotiť ako každý iný priamy dôkaz a priznať mu dôkaznú hodnotu ako každému inému priamemu dôkazu. Rekogníciu vykonanú podľa hlasu je dôvodné spochybniť len v tom prípade, ak v konkrétnom prípade sú pre spochybnenie hodnovernosti takéhoto dôkazu logické a konkrétne dôvody. Pri vyhodnocovaní, či takýto jediný priamy dôkaz je postačujúci na uznanie viny obžalovaného, je potrebné zohľadniť celkovú dôkaznú situáciu. Pre hodnovernosť výsledkov rekognície svedčí ako podporná skutočnosť aj to, že obžalovaný pochádza zo Y., ovláda Y.Á. dialekt, pričom páchatel si v zmysle výpovede poškodenej žiadal peniaze Y. dialektom. Obžalovaný sa taktiež poznal so synovcom poškodenej - svedkom K. M., ktorý obžalovaného informoval o tom, že mu poškodená požičiava peniaze. Obžalovaný teda disponoval poznatkami nasvedčujúcimi tomu, že poškodená disponuje peniazmi. Okrem tohto pri skutku bol páchatelom odcudzený dlžobný úpis preukazujúci dlh svedka M. voči poškodenej. Existuje teda predpoklad o súvislosti medzi páchatelom a svedkom M.. Oproti usvedčujúcej výpovedi poškodenej v spojení s rekogníciou podľa hlasu vykonanou s poškodenou, stojí výpoveď obžalovaného, ktorý spáchanie skutku poprel, ako aj svoju prítomnosť v Y. I. v čase spáchania skutku. V jeho prítomnosti sa v čase skutku mali podľa tvrdenia obžalovaného nachádzať svedkovia D., I. W. B., ktorí však vypovedali odlišne od obžalovaného a vyvrátili jeho tvrdenia, že boli v čase skutku v prítomnosti obžalovaného. Svedkyňa P. P. taktiež nepotvrdila „alibi“ obžalovaného, pretože ňou popisovaná prítomnosť v spoločnosti obžalovaného sa netýkala kritického dňa, pretože bolo objektívne preukázané, že v deň skutku bolo husté sneženie, pričom svedkyňa sa vyjadrovala o udalostiach v deň, kedy podľa jej vyjadrenia nesnežilo. Pokiaľ by sa brali na zreteľ vyššie uvedené výpovede svedkov izolovane od ostatných dôkazov, bol by prípustný záver, že tieto len nepotvrdzujú „alibi“ obžalovaného. V zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. je však potrebné dôkazy hodnotiť vo vzájomných súvislostiach. Preto je nutné nepotvrdenie verzie obžalovaného zo strany svedkov hodnotiť v spojení s tým, že obžalovaný je usvedčovaný zo spáchania žalovaného skutku rekogníciou vykonanou s poškodenou, pri ktorej jednoznačne obžalovaného opoznala podľa hlasu, ktorej výsledky nie sú žiadnou konkrétnou okolnosťou spochybniteľné. Záverom dodala, že nemožno vylúčiť ani tú skutočnosť, že obžalovaný používal telefónne číslo svedka Č. v čase kritického hovoru dňa 17.01.2016, ktorý sa uskutočnil o 18.33 hod. v Y. I. z telefónneho čísla evidovaného na svedka Č..

Odvolací súd podľa § 293 ods. 7 Tr. por. vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti obžalovaného A. E., nakoľko tento písomným podaním z 10.01.2017, ktorý bol doručený na krajský súd dňa 12.01.2017 požiadal, aby sa odvolacie konanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Verejné zasadnutie pred odvolacím bolo vykonané aj v neprítomnosti poškodenej W. U., nakoľko na takýto postup boli splnené všetky zákonné podmienky.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie okresnej prokurátorky nie je dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd pôvodne rozhodol odsudzujúcim rozsudkom z 25.11.2014 pod č. k. 2T/23/2014-298.

Z podnetu odvolania obžalovaného odvolací súd uznesením z 09.04.2015 sp. zn. 4To/17/2015 zhora citovaný rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že v súdnom konaní neboli vykonané a následne prvostupňovým súdom neboli ani dostatočne zhodnotené všetky dostupné dôkazy, ktoré by mohli prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci

a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Navyše napadnutý rozsudok sa opiera aj o také dôkazné prostriedky, ktoré v žiadnom prípade nebolo nemožné označiť za dôkazy, ktoré by svedčili v neprospech obžalovaného A. E.. Z tohto pohľadu preto výrok o vine obžalovaného A. E. napadnutého rozsudku vzbudzoval dôvodné pochybnosti.

Odvolačný súd poukázal, že súd I. stupňa svoje závery o vine obžalovaného A. E. oprel predovšetkým o tieto dôkazy:

- 1/ rekognícia osoby podľa hlasu,
- 2./ výpovede svedkov A. D., O. I. W. O. B.,
- 3./ správa slovenského hydrometeorologického ústavu a
- 4./ výpisy telefónnych hovorov.

V napadnutom rozsudku prvostupňový súd ďalej uvádzal, že pokiaľ išlo o predmetné výpisy telefónnych hovorov, tu predovšetkým poukázal na jeden usvedčujúci výpis zo 17.01.2014 čas 18.33.33 hod. - volajúci obžalovaný - volaný svedok K. M. - lokalizácia: W. Z. B. I. Y. I. Z..

Odvolačný súd k týmto prezentovaným dôkazom vyslovil, že iba jeden dôkaz a to rekognícia osoby podľa hlasu (poškodenou W. U.) možno označiť za dôkaz, ktorý zásadným spôsobom vyznel v neprospech obžalovaného.

Nadriadený súd zvýraznil, že ďalšie dôkazy (svedecké výpovede D., I. W. B., ako aj správa hydrometeorologického ústavu) bolo možné označiť za dôkazy v neprospech obžalovaného, avšak tieto iba spochybňovali obhajobné tvrdenie obžalovaného a hodnovernosť výpovede svedkyne P. P., ale v žiadnom prípade nepreukazovali, že to bol práve obžalovaný A. E., ktorý lúpežne prepadol poškodenú W. U. a spôsobil žalovanej následok.

Napokon k ostatným prezentovaným dôkazom (výpisy telefónnych hovorov) krajský súd dodal, že sa vôbec nejedná o usvedčujúce dôkazy vzťahujúce sa k osobe obžalovaného A. E..

Pokiaľ okresný súd zvlášť poukázal na výpis hovoru zo 17.01.2014 v čase 18.33.33 hod. (na č.l. 144) zrejme prehliadol, že telefónne číslo XXXX XXX XXX nepatrielo obžalovanému A. E., ale svedkovi L. Č. (na č.l. 82). V kritickom čase obžalovaný A. E. používal mobilný telefón s číslom XXXX XXX XXX (na č.l. 21, 134-136), pričom z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaný používal mobilný telefón s číslom XXXX XXX XXX, ktorý patril svedkovi L.Š. Č..

Z uvedených zistení nadriadený súd vyslovil, že čo sa týka telefónneho hovoru zo 17.01.2014 o 18.33.33 hod. (na č.l. 144) zrejme išlo o telefónny hovor medzi svedkom L. Č. a svedkom K. M., ktorý v kritickom čase používal mobilný telefón s číslom XXXX XXX XXX (na č.l. 59, 137-152) a práve mobilný telefón s číslom XXXX XXX XXX, patriaci svedkovi K. M. bol lokalizovaný v Y.G. I., W. Z. B.. Iba tento citovaný výpis z telefónnych hovorov nemohol v žiadnom prípade dokazovať, že obžalovaný A. E. sa dňa 17.01.2014 v čase o 18.33.33 hod. nachádzal v Y. I., pokiaľ by sa dostatočne nepreukázali iné skutočnosti, ktoré by svedčili, že to bolo inak.

Na základe doposiaľ vykonaných dôkazov krajský súd konštatoval, že výrok o vine obžalovaného bol opretý len o výsledky rekognície osoby podľa hlasu, pričom tento dôkazný prostriedok už výraznejším spôsobom nebol podporený žiadnym ďalším priamym alebo nepriamym dôkazom. Pokiaľ išlo o svedecké výpovede D., I. W. B., tieto síce vyvrátili „alibi“ obžalovaného, ktorý sa bránil tým, že v kritickom čase dňa 17.01.2014 okolo 18.30 hod. sa v Y. I. vôbec nenachádzal, ale bol na celkom inom mieste a teda žalovaný skutok nemohol ani spáchať, avšak z týchto svedeckých výpovedí sa nedalo priamo či nepriamo vyvodiť, že sa obžalovaný na lúpežnom prepadaní v rodinnom dome na ulici Č.Ý. J. XXX K. I., v mestskej časti Y. I., v kritickom čase skutočne podieľal, zvlášť za situácie, keď okruh podozrivých páchatel'ov bol oveľa širší, ako to aj naznačili výsledky operatívno-pátracej činnosti príslušníkov kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV.

Krajský súd vytkol okresnému súdu aj to, že vzhľadom na dôkaznú situáciu, na povahu a význam zhromaždených dôkazov, vôbec nenariadil osobný výsluch svedka L. Č. na hlavnom pojednávaní, ale zvolil iba postup podľa § 263 ods. 1 Tr. por. Aj s ohľadom na spravodlivé súdne konanie a pre kritickú previerku výpovede svedka L. Č., bolo nevyhnutné v súdnom konaní vyčerpáť všetky dosažiteľné

prostriedky, ktorými sporné skutkové okolnosti mohli byť objasnené. Pri výsluchu svedka L. Č. by sa mala pozornosť zamerať aj na objasnenie tej okolnosti, či jeho mobilný telefón s číslom 0904 XXX XXX okrem neho samého, používali v rozhodnom období aj iné osoby a bolo tiež žiaduce, aby sa tento svedok vyjadril k listinným dôkazom (na č. I. 144), ktoré majú byť svedkovi predložené k nahliadnutiu, zvlášť by sa mal svedok vyjadríť k telefonickému hovoru medzi ním a svedkom K. M. zo dňa 17.01.2014 o 18.33.33 hod. Pre úplnosť krajský súd pripomenul, že tohto menovaného svedka by mal okresný súd poučiť aj podľa § 130 ods. 2 Tr. por.

Záverom odvolací súd dodal, že až na základe výsledkov takto doplneného dokazovania (výsluchu svedka L. Č. na hlavnom pojednávaní), by mal prvostupňový súd ďalej zvážiť, či bude potrebné nariadiť aj opätovný výsluch svedka K. M., prípadne by postačovala jeho výpoveď z hlavného pojednávania z 25.11.2014, aj s poukazom na požiadavku, aby bol zistený skutkový stav veci v takom rozsahu, ktorý je nevyhnutný na meritórne rozhodnutie.

Súd prvého stupňa v intenciách uznesenia Krajského súdu v I. z 09.04.2015 sp. zn. 4To/17/2015 nariadil výsluchy svedkov L. Č. a P. M. doplnil dokazovanie o listinné dôkazy a napokon rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa v podstate odôvodnil tým, že v neprospech obžalovaného svedčil len jeden dôkazný prostriedok - výsledok rekognície osoby podľa hlasu. Tento dôkazný prostriedok už výraznejším spôsobom nepodporoval žiadny ďalší priamy alebo nepriamy dôkaz. Svedecké výpovede A. D., O. I. W. O. B. síce potvrdili, že v kritickom čase neboli s ním, t. j. nepotvrdili mu tieto svedkovia „alibi“, ale zároveň nebolo preukázané, že obžalovaný sa zúčastnil na lúpežnom prepadaní v rodinnom dome v I., na ulici Č. J. Č.. XXX. V predmetnej veci i po vykonaní dôkazov (výsledky operatívno-pátracej činnosti príslušníkov kriminálnej polície) naznačili okruh podozrivých páchatel'ov oveľa širší. Výsledky vykonanej rekognície, neposkytovali jednoznačne spoľahlivý dôkaz o tom, že obžalovaný sa tohto skutku dopustil. Okresný súd poukázal i na znalecké posudky Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave, odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická biológia a genetická analýza, kde ako pôvodcovia boli vylúčení K. M., A. E. W. L. Č.. Ani znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave, odboru kriminalistika, odvetvie trasológia, neobsahoval žiadne relevantné skutočnosti. Okresný súd ďalej vyslovil, že jeden nepriamy dôkaz nestačí k preukázaniu dokazovanej skutočnosti. K tomu by muselo byť k dispozícii viacero nepriamych dôkazov, nakoľko nepriamy dôkaz má svoju hodnotu len v spojení s inými dôkazmi. Súd I. stupňa ďalej zdôraznil, ak obžalovaný svoju vinu popiera, je dôvod pre oslobodzujúci rozsudok podľa § 285 písm. c/ Tr. por. len vtedy, ak ostatné vykonané dôkazy k usvedčeniu obžalovaného nestačia a ďalšie dôkazy nie sú dostupné (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tz 72/1970). Okresný súd uzavrel, že v tomto konaní bolo síce preukázané, že skutok sa stal, tento napĺňal všetky znaky žalovaného trestného činu, avšak nepodarilo sa spoľahlivo potvrdiť i napriek úplne a riadne vykonanému dokazovaniu, že páchatel'om tohto trestného činu je práve obžalovaný A. E., ktorý bol pre žalovaný skutok stíhaný. Obžalovaný nebol dostatočne usvedčený výsledkami samotného dokazovania a vo veci neboli produkované ďalšie dôkazy, ktoré by potvrdili vinu obžalovaného. Z týchto dôvodov prvostupňový súd postupoval podľa § 285 písm. c/ Tr. por. a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní po zrušení rozsudku všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. za rešpektovania tej zásady, že s rovnakou starostlivosťou sa objasňovali okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčili v jeho prospech, pričom tieto dôkazy boli vykonané stranami v dostatočnom rozsahu tak, aby okresný súd mohol spravodlivo rozhodnúť. Možno preto konštatovať, že konanie na súde prvého stupňa po zrušení rozsudku, bolo vykonané v súlade s ustanovením § 327 ods. 1 Tr. por.

Odôvodnením napadnutého oslobodzujúceho rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. prvostupňový súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané alebo nedokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov v prospech či neprospech obžalovaného A. E..

Krajský súd si preto v podstatných bodoch osvojil skutkové a právne závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby ho znovu opakovať. Aj

odvolací súd zhodne so súdom I. stupňa konštatuje, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný A. E..

Krajský súd znovu zvyrazňuje (aj s poukazom na názor vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení), že v neprospech obžalovaného svedčil len jeden dôkazný prostriedok - výsledok rekognície osoby podľa hlasu. Tento dôkazný prostriedok už výraznejším spôsobom nepodporoval žiadny ďalší priamy alebo nepriamy dôkaz. Pokiaľ išlo o svedecké výpovede D., I. W. B., tieto síce vyvrátili „alibi“ obžalovaného, ktorý sa bránil tým, že v kritickom čase dňa 17.01.2014 okolo 18.30 hod. sa v Y. I. vôbec nenachádzal, ale bol na celkom inom mieste a teda žalovaný skutok nemohol ani spáchať, avšak z týchto svedeckých výpovedí sa nedalo priamo či nepriamo vyvodiť, že sa obžalovaný na lúpežnom prepadaní v rodinnom dome na ulici Č.Ý. J. XXX v I., v mestskej časti Y. I., v kritickom čase skutočne podieľal, zvlášť za situácie, keď okruh podozrivých páchatel'ov bol oveľa širší, ako to aj naznačili výsledky operatívno-pátracej činnosti príslušníkov kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV. Treba poukázať i na tri znalecké posudky Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave, odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická biológia a genetická analýza, kde ako pôvodcovia stôp zaistených pri ohliadke miesta činu boli vylúčení K. M., A. E. W. L. Č.. Ani znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave, odboru kriminalistika, odvetvie trasológia, neobsahoval žiadne relevantné skutočnosti. Napokon ani výpisy z telefónnych hovorov, ktoré boli zabezpečené v prípravnom konaní neboli usvedčujúcimi dôkazmi vo vzťahu k obžalovanému A. E.. Dokonca doplnené dokazovanie v konaní na súde prvého stupňa po zrušení rozsudku neprinieslo žiadne také výsledky, na základe ktorých by sa dalo rozhodnúť odsudzujúcim rozsudkom.

Odvolateľke možno prisvedčiť iba v tom, že rekognícia podľa hlasu je priamym dôkazom. Zo systematického zaradenia ustanovenia § 126 Tr. por. vyplýva, že rekognícia je zvláštnou formou výsluchu obvineného alebo svedka a jej zmyslom je, aby poznávajúca osoba znovu opoznala konkrétnu osobu, zvierat, prípadne vec. Poznávajúca osoba tak robí na základe skutočností, ktoré sama bezprostredne vnímala svojimi zmyslami. Podľa charakteru identifikačných znakov rozlišujeme rekognície podľa:

- anatomicko-morfologických (statických) identifikačných znakov (výška, postava, tvár, oči, uši, nos, vlasy, nápadné znaky a tetovanie, fúzy, tak u živých alebo mŕtvych osôb; u zvierat napr. farba srsti a ďalšie anatomické znaky), a

- rekogníciu podľa funkčne dynamických znakov, napr. chôdza, beh, držanie tela, mimika, gestikulácia, reč, hlas a ďalšie zvláštnosti živej osoby.

Na strane druhej treba si uvedomiť aj to, že predvádzaný objekt (v danom prípade ľudský hlas) je objektom preverovaným, ktorý môže, avšak nemusí byť objektom hľadaným, resp. zisťovaným. Nakoľko rekognícia podľa hlasu je rekogníciou podľa funkčne dynamických znakov a stereotypov, na rozdiel od rekognície podľa anatomicko-morfologických (statických) identifikačných znakov, preto na takéto typy rekognície z hľadiska dôkaznej sily sa musia klásť oveľa prísnejšie kritériá a požiadavky zvlášť, ak ide o jediný priamy usvedčujúci dôkaz.

Odvolateľka v dôvodoch podaného odvolania konštatovala, že pre hodnovernosť výsledkov rekognície svedčí podporná skutočnosť, že obžalovaný pochádza zo Y., ovláda záhorácky dialekt, pričom páchatel' si v zmysle výpovede poškodenej žiadal peniaze Y. dialektom.

Krajský súd sa však s týmto argumentom odvolateľky nemohol v plnej miere stotožniť. Poškodená vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedla, že páchatel' od nej pýtal peniaze buď po Č., alebo Y. dialektom. Z uvedeného je zrejmé, že poškodená dostatočne nedokázala rozlíšiť, či páchatel' hovoril Č. jazykom, alebo išlo len o Y. dialekt. Obžalovaný A. E. na hlavnom pojednávaní iba uviedol, že rozpráva aj Y. dialektom, dokonca v domácom prostredí používa tento dialekt.

Vzhľadom na uvedené, krajský súd uzatvára, že zabezpečený priamy dôkaz rekognícia podľa hlasu, na ktorú poukázala aj odvolateľka, vedie síce k dôvodnému podozreniu voči obžalovanému, jednoznačne však nevylučuje možnosť, že páchatel'om mohla byť aj iná osoba. Takto osamotený priamy dôkaz v žiadnom prípade nemôže byť dostatočným podkladom pre uznanie viny obžalovaného.

Odvolací súd vyslovuje, že výrok o vine musí byť vždy založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že žalovaný skutok spáchala len tá istá osoba, na ktorú bola podaná obžaloba. Ak existujú akékoľvek rozumné pochybnosti, nemožno ich vyložiť v neprospech obžalovaného, ale naopak, je nutné ich vyložiť v jeho prospech. Odsudzujúci výrok môže mať zákonný podklad iba vtedy, ak je v dôkaznom konaní dosiahnutý najvyšší možný stupeň istoty vo vzťahu ku skutku, či osobe páchatela, ktorý možno od ľudského poznania požadovať a to aspoň na úrovni všeobecného pravidla: „aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.“ Nestačí akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia, musí ísť o absolútnu istotu.

Odvolacie námietky okresnej prokurátorky predstavujú len inú hladinu hodnotenia dôkazov (bez akceptovania zásady „in dubio pro reo“), čo je pre obžalobu pochopiteľné. Také hodnotenie dôkazov však súd II. stupňa nemôže akceptovať, najmä ak v odvolaní sa poukazuje len na určitú časť dôkazov, ale bez ich hodnotenia v celkovom kontexte.

Záverom nadriadený súd konštatuje, že jednou zo základných zásad nášho právneho poriadku je zásada „in dubio pro reo“, ktorá vychádza z princípu prezumpcie neviny. V praxi to znamená, že záver o vine páchatela musí byť postavený na skutkovom stave, o ktorom nie sú žiadne pochybnosti. Akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám osebe nestačí k tomu, aby mohol tvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok súdu. V posudzovanej veci bol preto postup súdu prvého stupňa správny, keď vzniknuté pochybnosti vyložil v prospech obžalovaného.

Po oboznámení sa s dôkaznou situáciou a závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa vyhodnotením dôkazov, bol aj odvolací súd toho názoru, že nebolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že skutok spáchal obžalovaný A. E., na základe čoho bolo nevyhnutné obžalovaného podľa § 285 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV z 28.02.2014 sp. zn. 1 Pv 59/13/1104 oslobodiť.

Vzhľadom na vyjadrené úvahy, krajský súd rozhodol na základe odvolania okresnej prokurátorky spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.